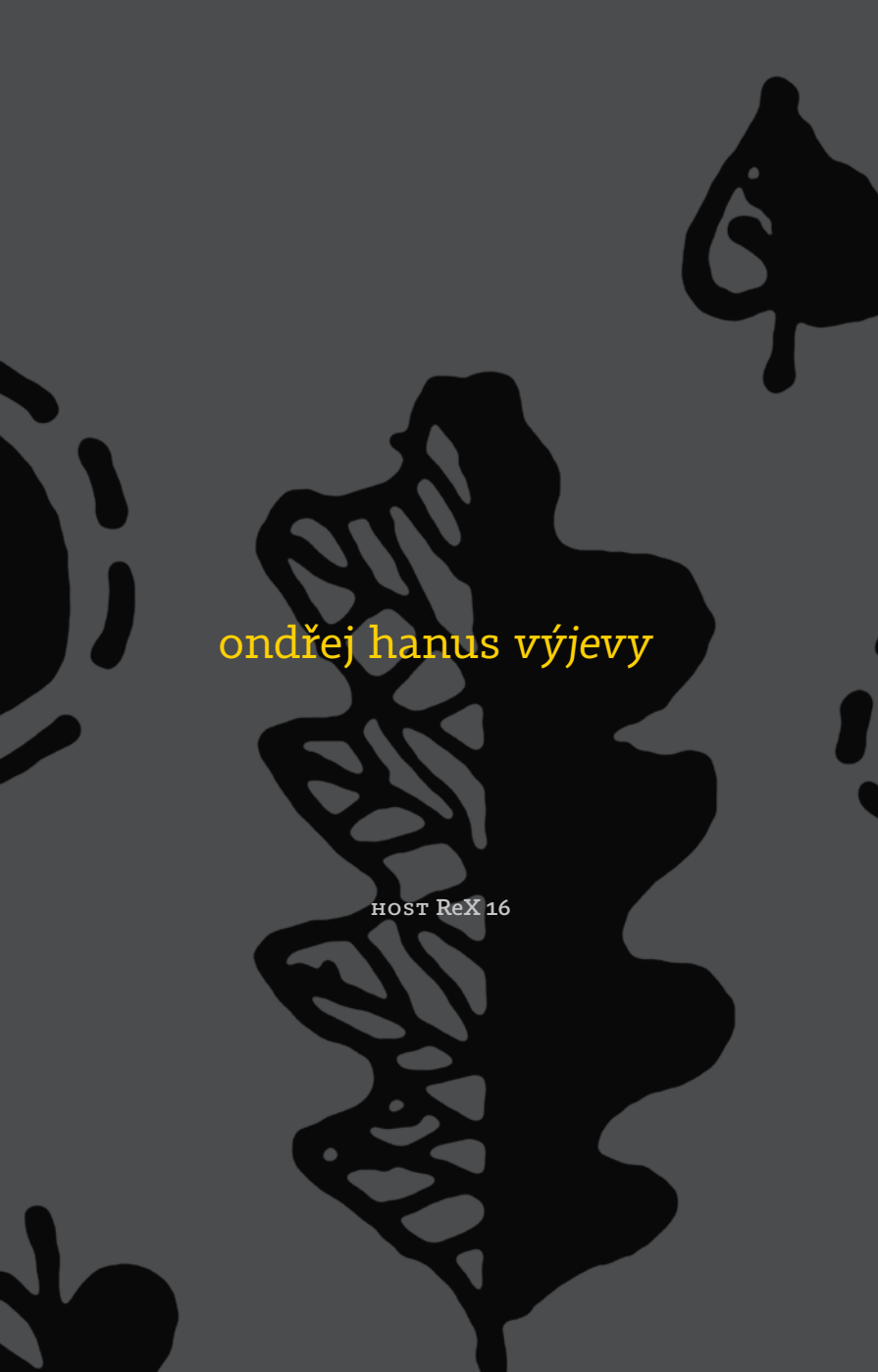

A large, stylized oak leaf in a dark grey color serves as the background for the text. The leaf has a prominent central vein and several lateral veins branching off it. The edges of the leaf are irregular and wavy. There are also some smaller, less detailed leaf shapes in the corners of the image.

ondřej hanus výjevy

HOST ReX16

ノ

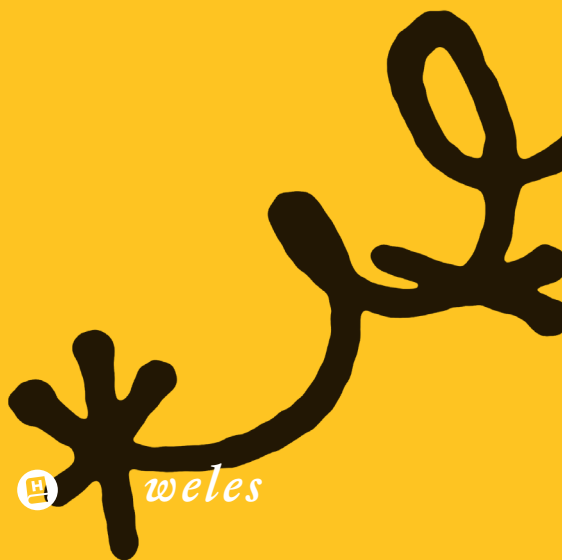
#

叩

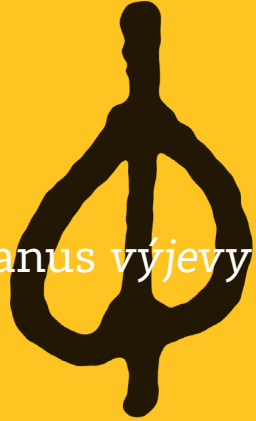

výjevy

wales

ondřej hanus výjevy

HOST ReX 16

Brno 2013

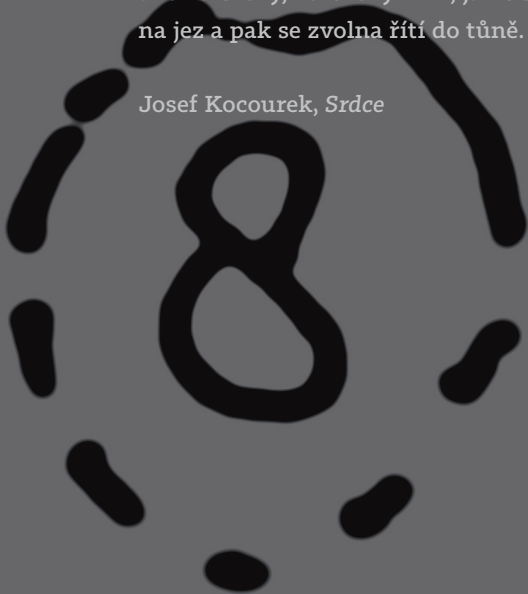
© Ondřej Hanus, 2013
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2013
ISBN 978-80-7294-700-3

14

...dítě vidí jen ohromný kříž, plující zvolna
po hladině, ohromný vůz, potácející se mezi
dvěma břehy, naložený krví, jak tiše naráží
na jez a pak se zvolna řítí do tůně.

Josef Kocourek, *Srdce*

1

z druhého břehu

1

3 2 1
15 4

PRVNÍ VÝJEV

(navazující)

kdosi se překrivil a rozcákal se po zdech
jako když hodíš mísu s krví na zem
srdce jak dobré víno přešlo mrazem
stala se smrt, smrt rezavá jak povzdech

a toho hnisu, Bože, všude tolik hnisu
tkáně se oddělily, viděli jsme kosti
v takovou chvíli ztratí smysl ostych
když nerozeznáš mozek od penisu

a schválně jsem pak začal nahlas zpívat
falešně, ale nahlas, vlastně jsem to křičel
namísto dirigentské hůlky kyčel

potom jsem ze střev složil nápis *Vivat!*
a lebku, která nepraskla, jsem rozbil
koroduj za nás, vyslyš naše hrozby

DRUHÝ VÝJEV

(zrytý)

zmatečná hornina se zříká koster
jak ji dnem vzhůru rýčovitě kypříš
a nocí dospod sázíš páternoster
kde býval nepochybně vrostlý cypříš

v krvavém poli nesmlouvavě zrytém
(a zapleveleném) tvým vlastním mýtem
lepší se jíly pobořených ikon
na paty plodů, které vzejdou — v nikom

||třeti:| 'vi:jef||
(expresionistický)

/'?egzistence jde 'po sve:m 'ʔu:skali: ||
'ksixti se 'paři: 'v hŕnci:x 'ʔobleku: ||
'prodejnoû 'ďi:fkú 'kurvu 'ʔupa:li: ||
'ras 'šenle:bŕ ʔa 'je mu 'do breku ||

'ʔejakula:ti 'tečou 'skrvi: 'poz dex ||
'sklidem se 'mi:si: 'ďes ʔa 'netečnost ||
ʔi 'lucifer ʔuš 'škemra: | 'neteč | 'dost ||
'podněkut 'jako 'smrat se 'ši:ři: 'povz dex ||

'najednoû 'přišlo 'velke: 'ʔumi:ra:ňi: ||
'ʔixori 'masa 'někam 'ʔodhoďi: se ||
's ʔu:čtenkôû 'přišel 'pohlet 'ʔodhodise ||

'muš | 'zřejmě 'kňes | 'spamňeti 'ʔumi: 'raňi: ||
'ʔumi: ji tag že 'ňigdo 'neposlouxa: ||
'střeva mu 'tečou 'spod bi:le:ho 'rouxa || /

ČTVRTÝ VÝJEV

(smrtný)

vníkl sem spodní vůlí jako zdmi
a ostře — jako všechny proměnné —
ostrouhal usínání na kost tmy
pil modrou krev své šlechty: pomněnek

prostoupal masem k okamžikům dřene
po schodech šlach a přes okapy nehtů
vypadal jako hřích, tak odepřeně
a jako všechny proměnné pak zdech' tu

PÁTÝ VÝJEV

(kvetoucí)

poupátko smrti ještě nevykvetlo
šíří se pylem jako věčné světlo

s rychlostí zvuku, který neumlká
letí jak špatné rýmy první včelka

ŠESTÝ VÝJEV
(urnamentální)

zde končí život, mezi hrušní
a třetí ráno, mrtví půjdou
vysoušet rosu, na zádušní
se posvěcuje paměť, půdou

se plazí za měděným hadem
kořeny smyslu, jehož listy
se suší v urnách se lžikristy
jdeme vpřed časem, jenže zadem

dnes už si ani nevzpomínám...
kráčíme k cíli, jenže jinam —
čas rozhoduje o prostoru

a spasení se dopros tvorů
vřeštících neúprosným durem
buď pozdraven, obsahu uren

SEDMÝ VÝJEV

(soudpodstatný)

blikal ten den a kolmo do mě vpíнал
zhmotnělé kapky nehmotného vína
a dal mi všechno ze slov ve třech zahrát
hrad věčných zahrad

když jsem skryl prsty očí v pěsti víček
med prostoupil mě, Samsonovo lvíče
vše sklání se a sklápí těmi slovy
sklo věčných sklovin

pak sběhl jsem se jako cesty v jedné
vstalo mě půl, jak den, a celý sedne
ret věčných loret

poznám-li doutnat, je mi zřejmo hořet
výhní, v níž stříbrem žízni o tvar
tvá věčná kotva

OSMÝ VÝJEV

(přednáboženský)

v přednáboženských kolenou — tvé klouby
praskají, jak si kleká krotká noc
jak zasypává hroby, které hloubíš
jak páře, co je tebou protkáno

klekaná zem se tlakem rozteskní
když oráč textu obkružuje souvrať
v mezích tvé psýché, tiché, groteskní
jak vertikála, která (v čase) couvla

klečící ve mně, zmrtvýchvstalý gestář
sklápějí hlasy k mezím sdělitelna
za což se (nejčastěji rýmem) trestáš

obracíš na víru jak (v solné sloupy) bělma
a zasypáváš hroby, které hloubí
v přednáboženské hlíně tvoje klouby

DEVÁTÝ VÝJEV

(tichý)

vzduch mezi stébly je tišší než ticho
dýcháš ho, dopíjíš zelený ichor

zítřek zní krvavým výkřikem do pustin
Bože můj, najdi mě tam, kde tě opustím

DESÁTÝ VÝJEV

(postní)

tak tady jíme smrt, co zbývá? skončil půst
Kristus je rána, která nechce srůst
jateční víra
podřezat apoštoly, když se neumírá

až začne se dít konec, bohapustě
vyhřeznou stíny přichycené u stěn
sen jedem svítí
tak tady jíme smrt a už jsme téměř sytí

JEDENÁCTÝ VÝJEV

(březnový)

na stole sestra — černobílý výjev
do ucha rvou jí rozžhavenou jehlu
aby v něm měla díru a já přišel
k prvnímu ze svých stehů

jak rudý Kristus v plenkách, párměsíční parchant
zbavený barev, vychlístnutý zrakem
na můstky přistavené k cizím archám
ten třetí vedle Barabáše, svatý Kraken

zakažte březen, ať se nenarodím
zakažte duben, abych neumřel
při pádech ze schodů, uprostřed černých hodin

„po dlouhém boji podleh' autocenzuře“
ten neurotický pokušitel smrti
co prostál celý život na padrti

DVANÁCTÝ VÝJEV

(pohřební)

krev, šlechta těla, převyšuje tepem
(zápůjčkou zvuku) maso, kůži, kosti
být bubeník, mám blány bubnů z tepen
metronom ze srdce a noty na vnitřnosti

otvírám město jako krabici
pravdou je holá smrt a každý zářez
do masa křiví nespočetné tváře
průvody rakví, noty na bicí

změní se rytmus, promění se věty
a budu bezpodmětný, bezpředmětný
hřbitůvek ve Slabčicích sklídí moje stáří

nad horami slunko září
stoupá výš a výš
práce čeká, hospodáři, a ty v hrobě spíš

TŘINÁCTÝ VÝJEV
(nešťastný)

zátiší s ohněm, akty proláklín
portréty smolných loučí
zborcená perspektiva volá klín
věřícím před smrtí je mluvit se svým bohem

jsi krásná v nesmrtelných očích
a nesmrtelná v kráse jako věčný oheň
macecho z nikdy nepoznaných končin
jsme tvoje cévy, strachem zúžené

a tvoje srdce je náš růženec
nejčistší olej — tvoje jméno
na plátnech, uvnitř doživotních rámu

pouští svých palet nesli prázdnou schránu
k vlastnímu údivu až příliš otevřenou
„exitus nastal kolem sedmé k ránu“

ČTRNÁCTÝ VÝJEV
(všudypřítemný)

tak vidíš, zdráháme se slyšet
namátkou kontrolování
abychom nepřesáhli vymezený syžet

prodíráme se čím dál světlejšími rány
zpod peřin prohlížíme život
kočičími periskopy, jehlami zkřehlých dlaní

všude je přítmí, všude tkливо
všude se pomalu loupe zdivo

PATNÁCTÝ VÝJEV

(kostěný)

jsem jen, že jste se střetly
sny, s vylekanými světly
tohoto Domu kostí

podivně prázdný prostor
čas mezi mnou a kostrou
tma, která škemrá o stín

jsem jen, že jste si spletly
obraz a odraz, Sestry:
křest nových souvztažností

ŠESTNÁCTÝ VÝJEV

(uctivý)

relapsy úcty po remisích hnusu
i něžné bytosti se brodí libidem
stíhané odčítáním do funusu
padnouce, budem stejní, ibidem

emise úcty, vyprázdňená střeva
tepenné krvácení, řev a převaz
tuhnoucí ryty smrti, negativy
odhady, kdy se přestanu bát živých

SEDMNÁCTÝ VÝJEV
(noční)

v zívání trhlin zdál se — kdo že?
stál by tu nebýt konců stání
otřel by křídla do rohože
políbil matku na sklo skrání

pohyb? jsou sloupy vděčny větru?
prach oděru? chceš neznámým
pohybem nechat hořet větu
v syntaxi víry před chrámy?

píšťalou dní tak oprýskaní
šeptáme nadhudební přání
být hmatem v prstech Boží dlaně

být jícnem noci, spolykané
zíváním trhlin v píšťale
přes tvoje hrany, křišťále

OSMNÁCTÝ VÝJEV
(zástěnný)

Bůh je vše, co jsme nedokázali
pojmenovat, vše, co jsme nechtěli
ztratit při korekturách noci
v zástění o dostavbách nedělí

DEVATENÁCTÝ VÝJEV

(chorálový)

jsou ve mně místa, odkud není vidět
na skálu pod těmi, kdo stojí na útesech
jazyky přiléhají k patru, v přilepené střídě
dokončí ticho, rozplynou se v chlebech

mezitím, pobit nepůvodním kovem
k hladině probublá se list
a designáty větví obalí se slovem
volaným z neslychaných míst

vodou se prockáš k uvěření skále
tím pevnější, čím víc jsi od ní vzdálen
zářeky sloves vyschnou o povodních

a s nimi hloubky hladin, zmizelé
chorály zazní tisíc tónů od nich
ó považ teď, kde dřímá Cizelér

DVACÁTÝ VÝJEV

(hrobový)

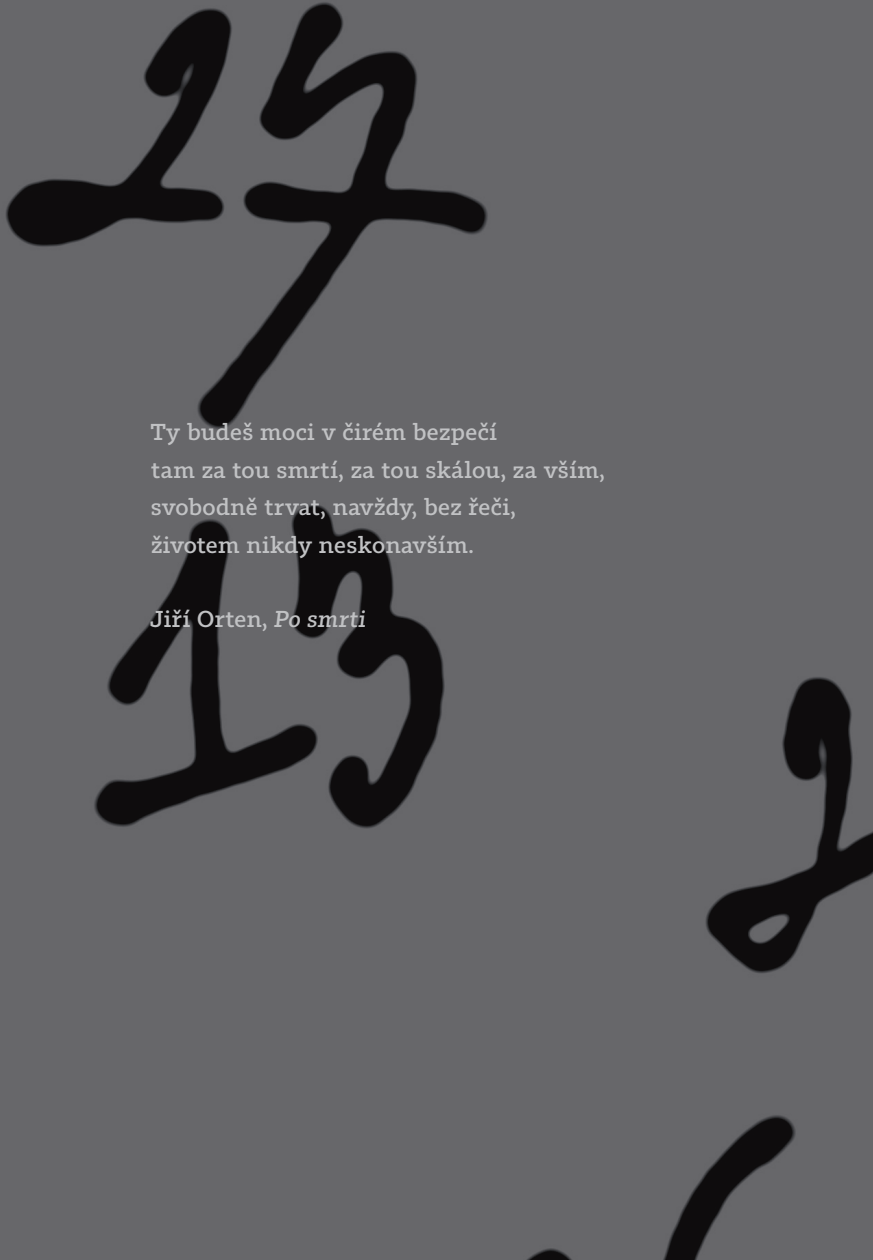
brousila kosu o hrobový kámen
jedla nás studené a zapíjela mízou
nás učiněné sloupem v jejím chrámě

vypitá srdce drtila tak mírně
že nerušila krásná hejna hmyzu
nesoucí dopis trpělivé Smyrně

vyhřezlé duše vdechla ústy k Ústům
opřela kosu o hrobový kámen
a zasedla ke stoletému půstu

9

5

Ty budeš moci v čirém bezpečí
tam za tou smrtí, za tou skálou, za vším,
svobodně trvat, navždy, bez řeči,
životem nikdy neskonavším.

Jiří Orten, *Po smrti*

z prvního břehu

DVACÁTÝ PRVNÍ VÝJEV
(světský)

měřím jednoho Boha
letce všemohoucího
věřitele nebe i země

má zobáček a milimetr na výšku
opeřený, ne stvořený
jedné podstaty s lidstvem

skrze něhu
všechno je stvořeno

DVACÁTÝ DRUHÝ VÝJEV
(andělský)

koordináta — měsíc, prostor řeky —
napjatá mezi uvozovky
den, k selhání funkcí prostořeký
jak ústa lovkyň

zavděčíš se mi krátkým spojem
na plátna vcáklým paroxysmem
a k ránu, to mě nejvíc dojme
když proměním se v jízdné

bezstarostně si z mých žil utahuj
Ondráši, smyčku kolem jícnu
já se picnu

vidíš ty davy andělů tam u břehu?
každý z nich má tvou podobiznu v dlaních
a uvažuje skok: jsme odhodláni?

DVACÁTÝ TŘETÍ VÝJEV
(archandělský)

někdy je příliš mnoho povyku
pro noc, mě ale klidně zhasni
do hrobu zavři, už jsem odvyknul
světlu i zvukům, spolehnul se na sny

někdy je mnoho nocí, které nemizí
to archandělé hrají na křídla
hru, která nepřipouští remízy
a má jen domluvená pravidla

nehledě na případy ústních svazků
lze archandělům také vyznat lásku
škrtnutím nocí, podtržením komet

noci mě vábí tím víc, že jsem slabý
není to dávno, co jsem se chtěl zabít
proto jsem napsal archandělům sonet

DVACÁTÝ ČTVRTÝ VÝJEV
(zvukový)

jsou dny, kdy uši nedovolí vězet
v přehledně uschlé symfonii rezed
flagelant, v erbu rotující Znič se
zvuk přišel viset na houslové smyčce

DVACÁTÝ PÁTÝ VÝJEV
(denní)

kde drť, kde jazyk i kdekdo
mocné jsou spousty soust a noci
máš větu, do níž cosi vykvetlo
a nebylo to ledajaké cosi

ode dne, jeho úpatí
ke špicím, nota k notě
jak infinitiv stúpati
jít, šutry lásek v botě

jak ospravedlníš ten foném?
co je ti po něm? krákorat
smíš třikrát denně, akorát

tak abys přežil, honem —
máš tam tý smrti ještě hodně?
po dně, Ondřeji, po dně

DVACÁTÝ ŠESTÝ VÝJEV
(vražedný)

Jindřišskou táhli denní vrazi, tři
zesnulí a tři zralí na rubáš
ten sedmý přesouval smrt nazítří
a říkal jí: však, kmotra, zarubáš

zvu tě k nám domů, na kraj sklenek
přilepím cukr z klátící se třtiny
pak začnu přelívat ty sklenky nakrášlené
a budou křtiny, kmotra, budou velké křtiny

DVACÁTÝ SEDMÝ VÝJEV
(nádražní)

mák kolem kolejí se zbláznil
a bloudí pohledem po oknech cizích vlaků
podřezal se a krví napsal na zeď
Masarykova nádraží death, fuck you

jó, sebevrazi budou první v nebi
milenci vůle, nádražáci bytí
(být je jen slovotvorně chudší nebýt
a koleje jsou vyložený I-ťing)

v Děčíně mají krásné nádraží
nikde jsem neměl hezčí kocovinu
cítil jsem tehdy pukát jádra žil

a Morava má nejkrásnější ženy
ó, Brno... Znojmo... křídla holubic
nasedám do vlaku, co jede do Úbic

DVACÁTÝ OSMÝ VÝJEV
(předjarní)

letos jsem viděl bledule kvést v Praze
kdosi je kdesi, cosi stále tam
jsou mezi mnou a sebou dětské hráze
klacky a hlína nejmíň staletá

DVACÁTÝ DEVÁTÝ VÝJEV
(manický)

proutkaři jedné řeči (která duní
jak zvony pod zemí) a s copem místo proutku
nacházíš cosi jako ucuknutí koutků
v bezradně leknínové tůni

ze všech těch jambů jsi už epileptik
znám lepší věci: jaro! kontemplovat
křišťály! za oční víčka vytesávat lepty!
zmagořit do krásy, ó, Bože, do nádhery hovad!

zpátky k té tůni... vidíš? je to leknín?
ne...? — leklý lásky? — no, ale jsou pěkný
jen škoda, žeš je nenaučil plavat

to ta má hlava! krk k věšení (kravat)
nuselský tendence a věnce, věnce, věnce
...chci se ti schovat v podprsence

TŘICÁTÝ VÝJEV

(trojjediný)

odkrytím vrstev zbavuji tě, Mírná
tektonik, a tak zvolna prorůstají
cesmíny nesmírnými lány nedozírna
sykavka půlí měsíc v samém středu
nebeských lemmat, kterými tě vedu
do věrokruhů, tanců po tančárnách
u lysých bříšek prsteníčků doutná
cherubín popálený ústy nadehmotna
svírá ho náruč odkrývaných vrstev
a týlní kraj je trojjediný prsten

TŘICÁTÝ PRVNÍ VÝJEV
(improvizovaný)

jako by nejskrytější z tich
hrálo tu (slyšíš?) na cembalo
(jež by se s jiným hráčem bálo)
impromptu o dvou neznámých

zatleská? kdo ví... ale kdo?
ten, který má všech dálek dost?

počkej tu, dojdu pro víno
zvlním tě, hluchá rovino

TŘICÁTÝ DRUHÝ VÝJEV
(starý)

prokleslí, mnou si vousy, cosi
v nich prosí konat
v pokleku vět a molekul
a monád

— arcistarci —

odněkud
dočista, jako rozebrán
archetyp bytí
...gnóze zbraň!

TŘICÁTÝ TŘETÍ VÝJEV
(blíženecký)

jak pro samou tmu ve tmách padám přes exhorty
a barokně *nic nejsem, ani stínu stín*
všelike slavné infinitivy se bortí
to be or atd.

přes Břevnov na Braník, na druhou stranu, za zem snivců
přes vlny negalantních konverzací
jsem osmý trpaslík z mých prvních básniček
na cestě k označovanému v jazykových znacích

v bolavém Znojmě bydlí Bůh a mnozí jiní spasitelé
Marie má se vracet v dcerách, v našich tělech
Hiršal prý řekl Zábranové: *do šití?*

stalo se v tramvaji a jistě v zelené
Lucie krásně zpívá, *Taši delé*
mé noci, dávno už nejste strašidelné

TŘICÁTÝ ČTVRTÝ VÝJEV
(kocouří)

zasadili jsme přelomený krumpáč
tam, kde se pod tújemi honí kocouři
(ten jeden nevidí a druhý nemluví)
tam na zahradě, jak je studna, loch a žumpa

jsou věci, které slovem neochočíš
máme jich plné dlaně, dny, sny, světy
a sebelepší rým je nevysvětlí
mají svá tichá místa v jeho očích

neznám se k příběhům a ony zase ke mně
jedinou spojnici všech takřečených přeměn
je náhoda a zvyk

už jsem si zase šlápnul na jazyk?
vždyť jsou to samé nezbádané vrstvy
ach, fialko, jak voníš mezi prsty!

TŘICÁTÝ PÁTÝ VÝJEV
(hudební)

do hudby prý tě zlosyn kop'
odkud byl vsítěn do synkop
chci dávné v přísně nových říct
draky slov pouštím do vichřic

v staletích imanentně číhá
do tvaru řeči vrytá rýha
v níž se chce ohřát u cifer
dekadent-vědec Lucifer

TŘICÁTÝ ŠESTÝ VÝJEV
(břevnovský)

to byla Květná neděle a Břevnov odpovídal
(i s tebou, amen, neboť tvé je..., Pane, smiluj se)
ty, liturgická panna v krvi po modlitbách
jsi vystoupila za práh iluze

pod oranžovým kultem doznívali kosi
čas praskal ve švech, nešlo ho už měřit
na pravoboku alkoholik ve své lodi
dopíjel posledních pár vteřin

pak stříh a záblesk, čisté vědomí
kontury zmizely, svět zařval relacemi
náhle ho nešlo dělit dvěma, třemi

měřítka praskla odspodu a ječí
jsem v tobě šťastný, čase, odstup ode mě
to byla Květná neděle a Břevnov oněměl

TŘICÁTÝ SEDMÝ VÝJEV
(jasmínový)

až temné noci splynou s jasnými
až si čas uvědomí, že je tu
ne k odkrývání našich skeletů
ale aby nám bílé jasmíny

nepřišly samozřejmé jako krev
až zahovoří nezmatenou řečí
chrám, ve kterém se před Přírodou klečí
až na rakev nám bude líto dřev

až kosti slov se zlomí v čistý dur
až jejich morek zcela vycucáme
až přijde onen vytoužený kámen

až začne sálat Bůh, jenž vystydnul
pak mi dej pusu, ať se probudím
mně stačíš ty a jednoduchý rým

TŘICÁTÝ OSMÝ VÝJEV
(vevázaný)

až zvolí k označení skrytá vlákna tkání
sny, vevázány v nárok popřít činy
na vůni čerstvé krve k textu nalákány
na ložích relací ti usnou do příčiny

až svolí k usebrání noční tesknín
sny, vevázány okem do krajiny týlní
předstoupí s požadavkem po groteskním
Was hilfft die gantze Welt, Mensch! death can't heal me

jsem cosi jako panenka v tvých očích
jež vůni čerstvé krve přišla o čich
na loži usebrání usnu ve tvých spáncích

překrásné pokoje si vystavíme v stancích
anebo v sonetech, až svolí k označení
ta vlákna skrytá v textu, který není

TŘICÁTÝ DEVÁTÝ VÝJEV
(něžný)

*bez tebe nehudební genitiv
zneslovesní mi věty, syntax kornatí
báseň? some place where no one sees
my fading sanity*

jazykem stavím babylonskou věž
zase ji zbořím bodným alexandrínem
ach, jamby válečné, vy krásky voskové
jak se s tou řečí láskyplně mlátíme

*taste je imperativ, chuť i klávesa
klarinetem ten nejněžnější instrumentál
bez tebe jsem jen bezpodmětná věta*

Lucie, vždyť ty jsi samý krásný vokál
jazykem bych jen bohapustě tokal
v tobě je nejkrásnější lokál

ČTYŘICÁTÝ VÝJEV

(poslední)

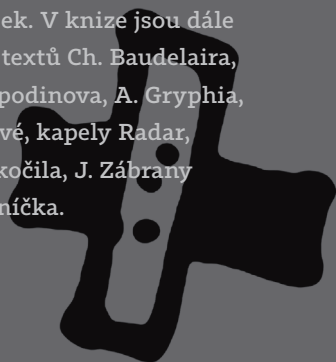
když v lesoparku prší perleť
dlaní tě jemně osuším
jazykem někdejšího patetika
jenž byl mi vším

zemřu-li, zemřu v tobě, malou
smrtí, která mě neděsí
stínograd padl, nová země
je pod novými nebesy

a dosud není zmapována
mí mrtví sedí na plovárnách
a kořata mi leží v klíně

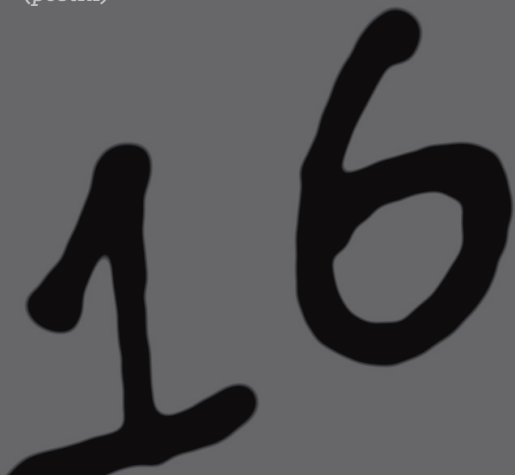
pozdravy smrti, sbohem hlíně
a poslední verš pro poslední sonet
fialko, už tebou budu navždy vonět

Techniku tzv. izoliterie, již je napsán TŘICÁTÝ
VÝJEV, vymyslel Jonáš Hájek. V knize jsou dále
použity citáty či parafráze textů Ch. Baudelaira,
B. Bridela, J. Donna, G. Gospodinova, A. Gryphia,
K. H. Máchy, Z. Navarové, kapely Radar,
W. Shakespeara, I. Vyskočila, J. Zábrany
a J. Zahradníčka.

z druhého břehu

- 13 PRVNÍ VÝJEV
(navazující)
- 14 DRUHÝ VÝJEV
(zrytý)
- 15 ||třeti:| 'vi:jef||
(expresionistický)
- 16 ČTVRTÝ VÝJEV
(smrtný)
- 17 PÁTÝ VÝJEV
(kvetoucí)
- 18 ŠESTÝ VÝJEV
(urnamentální)
- 19 SEDMÝ VÝJEV
(soudpodstatný)
- 20 OSMÝ VÝJEV
(přednáboženský)
- 21 DEVÁTÝ VÝJEV
(tichý)
- 22 DESÁTÝ VÝJEV
(postní)

-
- 23 JEDENÁCTÝ VÝJEV
(březnový)
- 24 DVANÁCTÝ VÝJEV
(pohřební)
- 25 TŘINÁCTÝ VÝJEV
(nešťastný)
- 26 ČTRNÁCTÝ VÝJEV
(vsudypřítemný)
- 27 PATNÁCTÝ VÝJEV
(kostěný)
- 28 ŠESTNÁCTÝ VÝJEV
(uctivý)
- 29 SEDMNÁCTÝ VÝJEV
(noční)
- 30 OSMNÁCTÝ VÝJEV
(zástěnný)
- 31 DEVATENÁCTÝ VÝJEV
(chorálový)
- 32 DVACÁTÝ VÝJEV
(hrobový)

z prvního břehu

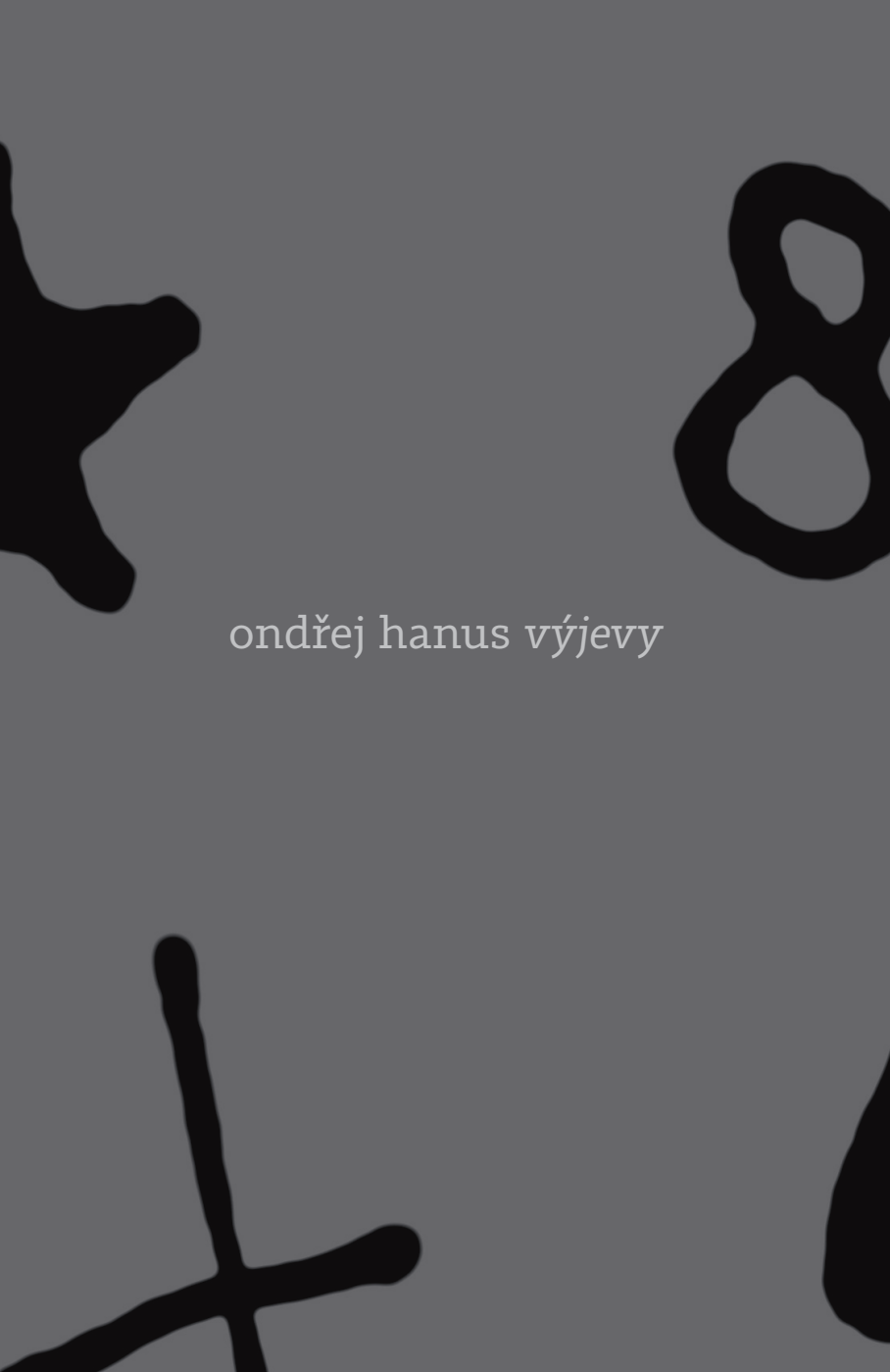
- 37 DVACÁTÝ PRVNÍ VÝJEV
(světský)
- 38 DVACÁTÝ DRUHÝ VÝJEV
(andělský)
- 39 DVACÁTÝ TŘETÍ VÝJEV
(archandělský)
- 40 DVACÁTÝ ČTVRTÝ VÝJEV
(zvukový)
- 41 DVACÁTÝ PÁTÝ VÝJEV
(denní)
- 42 DVACÁTÝ ŠESTÝ VÝJEV
(vražedný)
- 43 DVACÁTÝ SEDMÝ VÝJEV
(nádražní)
- 44 DVACÁTÝ OSMÝ VÝJEV
(předjarní)
- 45 DVACÁTÝ DEVÁTÝ VÝJEV
(manický)
- 46 TŘICÁTÝ VÝJEV
(trojjediný)

-
-
- 47 TŘICÁTÝ PRVNÍ VÝJEV
(improvizovaný)
- 48 TŘICÁTÝ DRUHÝ VÝJEV
(starý)
- 49 TŘICÁTÝ TŘETÍ VÝJEV
(blíženecký)
- 50 TŘICÁTÝ ČTVRTÝ VÝJEV
(kocouří)
- 51 TŘICÁTÝ PÁTÝ VÝJEV
(hudební)
- 52 TŘICÁTÝ ŠESTÝ VÝJEV
(břevnovský)
- 53 TŘICÁTÝ SEDMÝ VÝJEV
(jasmínový)
- 54 TŘICÁTÝ OSMÝ VÝJEV
(vevázaný)
- 55 TŘICÁTÝ DEVÁTÝ VÝJEV
(něžný)
- 56 ČTYŘICÁTÝ VÝJEV
(poslední)

Vychází ve spolupráci s revue Weles, o. s.
Odpovědný redaktor Martin Stöhr
Jazyková redaktorka Pavlína Vítková
Ilustroval, typograficky upravil a písmy
Tabac Slab, Tabac Mono a SILManuscript IPA93
vysázel Martin T. Pecina
Tisk a knihařské zpracování Grafico, s. r. o.

Vydal Host — vydavatelství, s. r. o.
Radlas 5, 602 00 Brno; tel.: 545 212 747
roku 2013 jako svou 807. publikaci
v Edici ReX, sv. 16
První vydání, 64 stran
redakce@hostbrno.cz
www.hostbrno.cz

The background is a solid medium gray. It features several large, thick, black, hand-drawn abstract shapes. In the top left, there is a shape resembling a stylized '4' or a jagged corner. In the top right, there is a shape resembling a stylized '8' or two overlapping circles. In the bottom left, there is a shape resembling a stylized 'X' or a cross. In the bottom right, there is a partial view of a dark, irregular shape.

ondřej hanus výjevy

15